

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Quinam sint effectus peccati originalis in hac vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO IV.

*Quinam sint effectus peccati originalis
in hac vita.*

Cum (vt supra dictum est) originale peccatum consistat formaliter in priuatione sanctitatis & gratiæ, quæ per iustitiam originalem homini collata fuisset; sequitur, priuationem omnium aliorum donorum, quæ iustitia originalis in se complectebatur (vt cap. præc. sect. 3. diximus) esse effectum ipsius peccati originalis: ex hac priuatione autem secuta est ipsius naturæ humanæ debilitatio, & in deterius commutatio, ac corruptio, de qua loquitur Conc. Arausic. 2. can. 1. & Trid. sess. 5. can. 1. vbi dicitur *totum Adam per illam præuaricationis offensam, secundum corpus, & animam in deterius commutatum fuisse.*

Hunc verò peccati effectum p' enius explicat S. Thom. 1. 2. quasi. 85. a. 1. dicit per peccatum originale hominem fuisse spoliatum gratuitis, & vulneratum in naturalibus, & art. 3. enumerat quatuor vulnera in animæ potentijs per peccatum originale inflictæ; scilicet in intellectu ignorantiam, in voluntate malitiam, in irascibili infirmitatem, & in concupiscibili concupiscentiam, seu habitualem illam inclinationem, vel proclinitatem ad bonum sensibile rectæ rationi repugnans, quæ alio nomine communiter fomes peccati dicitur.

Porro hæc naturæ humanæ per peccatum origin. vulneratio, ac corruptio, non ita intelligenda est (vt rectè docet Philip. Gamach. in 1. 2. qu. 85. cap. 1. Nic. Hambr. ad 1. 2. qu. 83. disp. 6. art. 1. & alij Doctores communiter) quod per peccatum originale natura humana in se corrupta sit, aut quod vlla eius propria, & intrinseca perfectio deperierit, vt dicunt hæretici asserentes liberum arbitrium fuisse in homine extinctum, id est, per peccatum originale sublatam fuisse, & destructam voluntatis humanæ indifferentiam ad opposita, in qua eius natura-

naturalis libertas propriè consistit (Calvinus enim lib. 2. instit. cap. 2. num. 7. ideo tantum negat liberum hominis arbitrium post peccatum, quod homo post illud libertatem non habeat boni, vel mali electionem, ac quidquid bene, vel malè operatur, illud necessàriò quamvis non coactè, sed sponte operetur) cum in hominibus æquè, ac in angelis post peccatum naturalia omnia integra remanserint, ut ex S. Dion. cap. 4. de div. nom. docet S. Thom. 1. p. quæst. 95. art. 1. & cum eo communiter omnes Theologi; sed ideo dicitur natura humana per peccatum corrupta, quia per illud priuata est iustitià & sanctitate originali, quæ ipsi tanquam forma quædam supernaturalis inerat, quæ perficiebatur in ordine ad Deum; omnis enim destructio formæ est quædam subiecti, cui inest, & per quam illud perficitur, corruptio. Dicitur etiam vulnerata ob imperfectiones, quæ priuationem illam iustitiæ originalis consecuta sunt; quæ quidem imperfectiones vulnera dicuntur, non quod homo in puris naturalibus constitutus ijs obnoxius non fuisset, sed quia tunc non habuissent rationem pœnæ, nec ex aliquo reatu ortum habuissent, sed ex conditione ipsius naturæ; quare in puræ naturæ statu dicerentur defectus, in statu verò naturæ lapsæ dicuntur vulnera, quia supposito peccato iam habent pœnæ, ac vindictæ rationem.

Vnde quando S. Aug. lib. 3. de lib. arb. dicit c. 18. *concupiscentiam non esse naturam hominis instituti, sed pœnam damnati*, sensus eius est hominem in prima sui institutione, quæ creatus est à Deo sanctus, & rectus, non habuisse hanc imperfectionem, sed quod per peccatum illam contraxit; ibi enim non loquitur S. Aug. de creatione, & constitutione hominis in statu puræ naturæ, sed in statu iustitiæ originalis, ut ex eius contextu manifestum est.

Dices, si defectus illi essent homini naturales; sequeretur, malitiam voluntatis esse quoque illi naturalem; quod tamen falsum esse videtur. Resp. malitiam duplici modo sumi posse: 1. pro vitioso aliquo habitu, siue actu, in quæ

in qua significatione sumitur à S. Thom. 1. 2. quæst. 78. 2. 1. ad 3. & eo sensu non est illa homini naturalis: 2. pro defectu, & priuatione bonitatis alicuius, quæ in iustitia originali reperiatur, & per quam voluntas hominis speciali modo ad Deum ordinabatur; & eo sensu malitia illa dici potest homini naturalis, quia scilicet illa bonitas, & rectitudo non erat eius naturæ debita, sed ex gratuita Dei beneficentia procedebat, vt præcedenti capite dictum est.

Est autem hic obseruandum, quòd, licet defectus illi, qui ab origin. peccato causantur, sint homini naturales, esse nihilominus verum, illos tum per actualia peccata, tum per vitiosos habitus, quæ per peccata illa contrahuntur, maximè augeri; vnde fit, vt homo per peccata illa actualia, quæ committit, & per vitiosos habitus, quos ratione illorum contrahit, longè maiorem obscurationem in intellectu, & malitiam in voluntate, atque adeò longè acriores stimulos concupiscentiæ, & maiorem ad illos reprimendos debilitatem experiatur; quàm alioquin naturaliter haberet, si nulla actualia peccata commisisset, aut nullos habitus vitiosos contraxisset.

Iam, quod spectat ad corpus, breuiter dicendum est, dolores omnes, & pœnas, nec non innumera morborum genera, quibus homines in hac vita subiacent, ac denique mortem ipsam esse peccati origin. effectus. Hoc manifestè constat ex scriptura. Gen. 2. *In quocumque die cideris ex eo, morte morieris*: & cap. 3. *Multiplicabo arumnas tuas, &c. In sudore vultus tui videris pane*: & Rom. 6. *Stipendia peccati, mors*; vnde S. Aug. de verbis Domini ser. 21. c. 2.

Quis nescit, quia peccati pœna est, necesse est, vt moriamur?

Et quod grauius est, quando nescimus? pœna certa est, hora incerta.

SS

SE-